

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

Paadisillal

Järveveere kroonikad

Originaali tiitel:
Susan Wiggs
Dockside
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Reet Piik
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2007 by Susan Wiggs
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10383520
ISBN 978-9949-82-652-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Meenutades meie suviseid paadisõite kirjanike suvekooli,
salalikke autosõite jääkülmal talveöödel,
koos kogetud kevadisi üleujutusi ja sügisvihmasid,
minu kolleegile ja südamesõbrale Sheilale. Rõõmu ja lusti eest!

Kallis lugeja!

Lood ümbritsevad meid kõikjal, lugude sees on omakorda uued lood ja nende kirjapanek on minu jaoks lõputu avastusretk. Iga raamatuga õpin ma midagi uut, olgu selleks siis võõrastemaja pidamine maal või ausad ja ehedad tunded, mis on seotud kärgpere loomisega. Töötades teose „Paadisillal“ kallal, veetsin ma pikki tunde mõtiskledes, kuidas armastus võib elu muuta ja kõige rohkem jäi mind kummitama Sophie Bellamy – kaunis, tark ja suures hingelises segaduses.

Toredat lugemist!

Susan Wiggs

Järved on meie maastiku kõige ilusamad ja väljendusrikkamad
elemendid. Nad on maailma silmad, millesse vaadates tajud
iseenda loomuse tegelikku sügavust.

- Henry David Thoreau
„Walden“, „The Ponds“

Esimene osa

PRAEGU

„Sa pead olema samal ajal nii reisijuht, ürituste korraldaja ja reklaamispetsialist, majapidaja, kokk, raamatupidaja, suhtekorraldaja, ehitusjärelevalve ametnik kui ka kohalik ajaloolane. Kui... sa oled valmis kõvasti vaeva nägema, pühendumata küllastajatele võimalikult mugava äraolemise loomisele, kui sa armastad oma kodukohta ja tahad seda teistega jagada, oled sa ka valmis külaliskodu pidama.“

– Alaska kodumajutuse ühing

Esimene peatükk

Nina Romano hoidis pärast Shane Gilmore'i suudlust silmad kinni. Heakene küll, mõtles ta, tegemist polnud just maailma kõige parema suudlejaga. Mitte iga mees pole sündinud suudleja. Mõnda pidi õpetama. Shane Gilmore'i oli kindlasti võimalik õpetada.

Nina avas silmad ja naeratas. Shane nägi välja, nagu oleks ta hea suudleja, tal olid kaunilt vormitud huuled ja tugev lõug, laiad õlad ja paksud mustad juuksed. Võib-olla oli tal täna lihtsalt kehv päev.

„Ma olen sind juba tükk aega suudelda igatsenud,“ lausus mees. „Sinu ametiaeg kestis minu jaoks liiga kaua.“

Ta ei mõelnud seda ju ometi etteheitena? Asjaolu, et Nina ametiaeg New Yorgi osariigis asuva Avaloni linna linnapeana oli lõppenud skandaaliga, tegi ikka veel haiget, aga võib-olla oli ta lihtsalt paranoi-line. Ta otsustas asja naljaks pöörata. „Olgu, aga nüüd kõlad sa juba nagu mõni mu poliitilistest vastastest.“

„Minu tagamõtted on puhtalt romantiliselt,“ püüdis Shane teda veenda. „Ma ootasin õiget aega. See oleks võinud jätta vale mulje, kui sina linnapeana ja mina linna ainukese panga presidendina kohtamas oleksime hakanud käima.“

Sa näed nii kompu välja, mõtles Nina. Ära käitu nagu jobu. Ning jah, Nina suhtus skandaali *tõesti* paranoiliselt, mis oli tema tausta arvestades imelik. Ninale polnud skandaalid võõrad. Noore üksik-

emana oli ta lõõnud pea püsti ja läinud tööle Avaloni linnavalitsusse, kus tõusis aselinnapeaks. Palk oli peaaegu olematu ega paranenud ka siis, kui linnapea McKittrick haigestus ja Ninast sai linna tegelik juht – nii palju kui ta teadis, osariigis kõige noorem ja kõige väiksema sissetulekuga. Päranduseks sai ta õudusunenäole sarnaneva eelarve. Linn oli pankroti äärel. Ta oli kärpinud kulud, kaasa arvatud oma palgaraha, peaaegu olematuks ja leidnud lõpuks lekkekoha – korrumppeerunud finantsjuhi.

Aitab, mõtles ta. Nii mitmelgi moel oli ta elus saabunud uus peatükk. Ta oli just naasnud kolmenädalaselt puhkusest. Nad olid Shane'iga oma esimesel kohtingul ja polnud ilus pisiasjade kallal norida. Ja kui välja arvata suudlus, mis oli olnud veider ja kaugelt liiga... märg, sujus kõik ilusasti. Nad olid pidanud pikniku Blanchardi pargis Pajujärve ääres, mis oli linnakese kauneim koht. Pärast olid nad järve kaldal promeneerinud ja seal oligi Shane julguse kokku võtnud. Mees oli keset teerada seisma jäänud, vaadanud vargsi vasakule ja paremale ning surunud seejärel suu pikalt ja põhjalikult naise huulte vastu.

Võeh.

Saa üle, noomis Nina ennast. Tegemist oli uue algusega. Kui tütar väike oli, polnud tal aega ega tahtmist kohtamas käia. Nüüd, olles lõpuks hilinemisega kohtingute maailma sisenenud, polnud vaja kõike oma arutu kriitikameelega ära rikkuda. Tema kriitiline loomus oli nurja ajanud rohkem esimesi kohtinguid kui... kui nüüd mõtlema hakata, oli ta need kõik ära rikkunud. Nina Romano oligi käinud ainult esimestel kohtingutel, sest teist enam ei tulnud. Välja arvatud too üks aastatetagune. Mis lõppes rasedusega, kui ta oli viieteistkümneaastane. Pärast seda oli ta mitmekordseid väljaskäimisi vältinud.

Nüüd oli kõik teistmoodi. Ammu oli aeg saada teada, kas kohting võib olla ka muud kui puhas katastroof. Nina tütar Sonnet oli suureks saanud, ta oli lõpetanud keskkooli juba kuueteistkümneaastaselt, võetud vastu Ameerika ülikooli ning vältinud kenasti kõiki nooruse apsakaid, mida Nina teinud oli.

Lõpeta, käskis ta ennast, kui avastas, et oli hakanud Sonneti pärast muremõtteid mõlgutama. Mõelda, et ta tütrele minnalaskmine saab

olema kerge, oli arutu enesepetmine, kuid korraks oli ta nii arvanud. Lasta lahti lapsest, kes kuni paari nädala taguse keskkooli lõpupeoni oli olnud kogu Nina maailm.

Proovides mõttes Shane'iga toimuva juurde naasta, kiirendas ta sammu ja tundis, kuidas vastu jalga sähvatas terav kõrvetus. Ta märkas liiga hilja, et oli sattunud kintsudeni ulatuva nõgesepuhma kõrvale.

Tema kõrval jalutav Shane, kes parasjagu oma viimastest golfisaavutustest pajatas, ei märganud midagi isegi siis, kui Nina vaikselt valust oiatas.

Golf, mõtles Nina ja kiristas nõgese kõrvetuse peale hambaid. Vaat seda oli ta alati proovida tahtnud. Ilmas oli nii palju asju, mille õppimist ja läbitegemist ta edasi oli lükanud. Nüüd, kui Sonnet oli läinud, oli Nina kord elu maitsta.

See mõte lisas ta sammudele särtsu – metsa need nõgesed. Oli imeiline laupäeva pärastlõuna ja väljas hulga rahvast. Paistis, et inimesed oleksid justkui talveunest ärrganud. Nina nautis vaatepilti järve kallastel jalutavatest paaridest, pargis piknikku pidavatest perekondadest ja sinisel järveveel kurseerivatest purjepaatidest ja kanuudest. Nina armastas oma kodulinna. See oli õige koht, kus uue eluetapiga algust teha.

Kuigi linnapeana töötamine polnud raha sisse toonud, oli ta saanud palju sõpru ja liitlasi, keda oli kaugelt rohkem kui vaenlasi. Isegi pärast rahaskandaali. Tema sidemed ja Shane'i pank pidid avama ukse uude ettevõtmisse. Nüüd kui Sonnet oli läinud, kavatses Nina hakata ellu viima kauaaegset salaunistust.

„Nii et sa oled oodanud, kuni ma linnapea ametist priiks saan,“ märkis Nina mehe poole pöördudes. „Tore teada. Kuidas pangal läheb?“

„Tegelikult on meil toimunud mõned muutused,“ vastas Shane. „Tahtsin sulle nendest hiljem rääkida.“

Mehe vilav pilk pani Nina kulmu kortsutama. „Missugused muutused?“

„Kui sa ära olid, täienes juhatus paari uue liikmega. Ja palun ärme räägime äriasjadest.“ Shane puudutas ta kätt ja vaatas talle tähendus-

rikkalt otsa. „Ennist seal raja peal...“ žestikuleeris mees, „tundsin ma meie vahel tõelist klappi. Ma tundsin sinust puudust. Kolm nädalat oli pikk aeg.“

„Ahah.“ Nina tuletas endale meelde, et ta peab olema õiglane ja andma kohtingule võimaluse. „Kolm nädalat polnud nii pikk midagi, mitte minu jaoks. Ma olen oodanud aastaid, et pihta hakata. Praegu on õige aeg. Mul algab uus elu. Lõpuks ometi saavad teoks mu tulevikuplaanid, millest olen väiksest peale unistanud.“

„Ee... jah. See on tore.“ Paistis, et mees tundis end ebakindlalt, Ninale meenus, et Shane ei tahtnud tööst rääkida, ja vahetas teemat.

„Mul on hea meel, et sain Sonnetiga reisil käia,“ sõnas ta. „Ma ei mäletagi viimast korda, millal ma korralikult puhata sain.“

„Ma arvasin, et ehk lased sa end suurlinnatuledel ära võluda ega tulegi tagasi,“ ütles Shane.

Mees ei tundnud teda vist ikka üldse. „Shane, mu süda on siin,“ lausus Nina. „On alati olnud. Siin linnas, kus ma üles kasvasin, kus on mu perekond. Ma ei suudaks ealeski Avalonist lahkuda.“

„Nii et hakkasid reisil olles koduigatsust tundma?“

„Ei, sest ma teadsin, et tulen tagasi.“ Päev pärast lõpetamist olid Nina ja Sonnet sõitnud rongiga Washingtoni ja veetnud seal koos kolm imetoredat nädalat, tutvunud pealinna ja Virginia osariigi koloniaalajastu mälestusmärkidega. Ja kuigi Nina ei olnud nõus seda tunnistama, tahtis ta end maha rahustada Sonneti isa Laurence Jeffriese ja tema perekonna osas. Sonnet pidi suve koos isaga veetma. Laurence oli kõrge aukraadiga sõjaväelane, kaitseatašee. Ta oli kutsunud Sonneti enda, oma naise ja kahe tütre juurde Belgiasse Casteau' linna, kuhu Laurence oli määratud tööle NATO Euroopa vägede kõrgemasse peakorterisse.

Et ta isa seal töötas, oli suurepärase võimalus Sonnetile, kes sai koha NATO praktikandina. Samuti sai ta Laurence'it paremini tundma õppida. Laurence'it ja tema superperekonda. Mees oli tõusev täht, West Pointi sõjaväeakadeemia lõpetanud afroameeriklane. Naine tuntud inimõiguste eest võitleja lapselaps ja lapsed Sidwell Friends Schooli nimelise eliitkooli parimad õpilased. Aga nad tõesti tahtsid,